

úgy a kis kandallószerű kemence mellett. A gyerekek az ablaknál viháncoltak, ahonnan kiláthattak a műútra, a nagy ablak kinyitotta előttük a világot. A menyecske savanykás arca is eltűnt, megelégedettség honolt rajta, s bizonyos büszkeségféle, nyilván a ház miatt. De legfőképpen egy hatalmas méretű, Sztálin elvtársát ábrázoló plakát tünt a szemembe az asztal fölött, két ablak között, olyan méretű, mint a párthelyiségben szokott lenni. Ez volt a megszekt szoba egyetlen díszé, Mikor András meglátta, hogy nézem, szégyenkezve mondotta: — Nincs rámája, mert a szentképek fáját nem volt szívem felhasználni, eltűzeltem mind a bálványokat, a boszorkányokat. És Lenin, Rákosi elvtársak képeit se tudtam megvenni, Annus néninek sincs. De majd veszek valahol fát és én magam fogom kigyalulni, kivésni a rámáját, valamikor igen szép tulipántokat tudtam faragni.

NAGY SÁNDOR

SZTÁLINÉRT MONDOM: VÁLLALOM

Ma lettem párttag. Megrendít és
Fölforgat velőig a szó,
Mihez hullámzó életemben
Nem volt még soha fogható.

Az elvtársak elébe álltam,
S mondtam, mi megterhelt: a mult,
Az elvtársak gondos szeméből
Szívemig roppant kéz tolt.

Lehántott rólam minden ócskát,
Mégmért és ízekre szedett,
Hogy tisztán lássam magam, és
Megléljem harcos helyemet.

Emberek mérték. Szavaikban
A munkásosztály pártja szólt.
— Tudod, mit vállalasz! — Miközöttünk
Még nem akadt, ki meghajolt,

Mi vas vagyunk, a lélek vasa,
Az el nem ködlő öntudat.
A tétovák helyett is vívunk
Holnapba érő harcokat!

Hisz mi küzdöttünk Cárícinnál
A Krimben. Leningrád alatt, —
Sztachánov a mi erkölcsünkkel
Teperte le a szénfalat.

A mi erőnk ég, mint a máglya,
Terjed, mint kanócok tüze,
Velünk nől erősre az ember,
Velünk lesz teremtő keze,

Hogy akit düh, vad árulás,
Vakhit, önkény halomba tört,
Emberré emeljük az embert
Az aljas, romlott mult fölött.

Az elvtársak beszéltek hozzám
Huszonegy ifjú akarat. —
Láttam mögöttük szélesülni,
Szétomolni a falakat,

S a párthelyiség falain túl,
Túl városon, határokon,
Sztálinnak mondtam, s a nagy Pártnak,
Tudom mit teszek, vállalom!

Vállalom, mert magamban mértem
Gondosan: mit jelent a Párt,
Mert aki önmagát vadássza
Az el is veszti önmagát!

Mert az önzés rabságba görbít,
A társtalanság szétlapít,
A Párt adott nekünk barátot,
S a szabadság szép napjait.

Sose éreztem ily szabadnak
Magam. A fojtó babonák
Helyett az osztály helyzetére,
Harcra tanított meg a Párt,

Az emberségem adta meg,
A vidám harcoló erőt,
Mely biztos cél felé halad,
S nem törik le a cél előtt.

A gondolat éles hegyét,
Mely a dolgok mélyébe vág,
A szenvedély hevületét
Nevelte szívembe a Párt!

A tudatos, kemény fegyelmet,
Az önvizsgálat fegyverét,
A jövő széles terveit,
Mikben megszépül majd a nép,

A Párt adta, szavára mozdult
Újjá a vén társadalom:
Ezért, Rákosi életéért,
Sztálinért mondom: Vállalom!